

ВЪВ НЕОЧАКВАН И НЕИСТИНСКИ...

Във неочакван и неистински,
почти невероятен час
през пясъка на всички рискове
пристигна любовта при нас.

Пристигна и букетче радост
поиска тя да ни даде,
пристигна ненадейно, гратис
и дявол знае откъде.

А ние - зли, недоверчиви -
със нея тримата вървим
и питаме се мълчаливи
къде ли ще я подслоним.

И спираме. И хлопват в мрака
две независими врати.
Но тя стои пред тях, тя чака
и като кученце скимти.

Земята слуша как затихва
обиденият тъжен вой
и няма кой да я повдигне,
да ѝ помогне. Няма кой.

И ето - тръгва с крачки леки
нанякъде пак любовта.
А ние виждаме, но всеки
стои зад своята врата.

Недялко Йорданов

Не си отивай...

Не си отивай! Чуваш ли, не тръгвай!
Не ме оставяй сам с вечерта.
Ни себе си, ни мене не залъгвай,
че ще ни срещне някога света!
Светът е свят ! И колкото да любим,
и колкото да плачем и скърбим,
като деца в гора ще се изгубим,
щом за ръце с теб не се държим.
Ще викам аз и ти ще се обръщаш.
Дали ще те настигне моят глас ?
Ще викаш ти - гласът ти ще се връща
и може би не ще го чуя аз.
И дните си така ще доживеем
във викове, в зов: "Ела! Ела!"
Ще оглушеем и ще онемеем,
ще ни дели невидима скала.
Ще се превърнем в статуи, които
една към друга вечно се зоват,
но вече няма глас, ни пулс в гърдите
и нямат сили да се приближат.
Че пътища, които се пресичат,
когато някога се разделят
като ранени змии криволичат,
но никога от тях не става път...
Не си отивай!
Чуваш ли?
Не тръгвай!

Дамян Дамянов